

Nr 48.

Ankom till riksdagens kansli den 26 april 1927 kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående uthålligt skogsbruk på bolags och enskildes skogar av större omfattning.

(2:a avd.).

Uti en inom riksdagens första kammare väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 162, av herr *Lindhagen* har hemställts,

1) att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t begära övervägande av skyldighet att å bolagsskogar och enskilda skogar av större omfattning införa rationell (uthållig) skogshushållning samt framläggande av det lagförslag, vartill detta yrkande kan föranleda,

2) eller, om detta ej bifalles, att riksdagen ville anhålla om dylikt övervägande åtminstone för de rikets norra trakter, där skogar av ifrågavarande beskaffenhet tidigare genom avvittning eller storskifte blivit av kronan donerade till jordbruket.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna framställning, får utskottet, i den mån de här nedan icke beröras, hänvisa till motionen.

På sätt motionären erinrat är denna fråga av gammalt datum och har även flerfaldiga gånger varit föremål för riksdagens överväganden. Under det utvecklingsskede i vår skogslagstiftning, som utmynnade i 1923 års skogsvårdslag, återkommer i olika variationer tanken på att beträffande enskilda skogar i allmänhet, eller i varje fall större sådana, påbjuda s. k. uthålligt skogsbruk enligt fastställda hushållningsplaner under statlig tillsyn. Såsom bekant har emellertid en sådan lösning av skogsfrågan hittills visat sig ogenomförbar; väl närmast på grund av att ett så kraftigt ingrepp i den enskilda förfoganderätten till skogen icke ansetts kunna ifrågakomma, men säkerligen också på grund av de betydande praktiska svårigheterna att realisera densamma. I stället har ju lagstiftningen fått framgå mera varligt och i kontakt med den efter hand utvecklade allmänna meningen. Det torde icke kunna förnekas, att även på denna väg åtskilligt redan har vunnits, bland annat, ett stigande intresse för skogsvården, som troligen skulle vara svårt att åstadkomma med en ren tvångslagstiftning.

Det må även framhållas, att 1923 års skogsvårdslag förutom skydd för återväxt och yngre skog även äger särskilda restriktiva möjligheter i fråga om avverkning, som hotar fastighets framtida behov av skog, samt beträffande avverkning i svårförnygrade skogar.

Såsom också av motionären erinras, förelåg vid prövningen av 1923 års skogsvårdslag en av honom väckt motion av samma innebörd som den nu förevarande. Riksdagen fann då, att de skäl, som anförts emot de i motionen föreslagna bestämmelserna, voro de tyngst vägande.

Den nu förevarande motionen synes icke innehålla någon egentligt ny synpunkt på frågan. Icke heller i övrigt torde sedan dess något nytt hava inträffat, som skulle kunna föranleda ett ståndpunktstagande i annan riktning än år 1923. I allmänhet torde tvärtom göras gällande, att den visserligen rätt korta tids erfarenhet, som föreligger beträffande den nya skogsvårdslagen, tyder på att densamma väl motsvarar sitt ändamål. I varje fall torde det emellertid vara uppenbart, att ytterligare erfarenhet bör vinnas rörande denna lags verkningar, innan man skriker till att återupptaga lagstiftningsarbetet på detta område. Skulle denna erfarenhet visa, att en starkare lagstiftning till skydd för landets skogar är av behovet påkallad, då måste givetvis en omprövning äga rum även av den förevarande frågan. Under nuvarande förhållanden anser sig utskottet däremot icke kunna ifrågasätta en dylik omprövning.

Under åberopande av det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motion I:162 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 26 april 1927.

På jordbruksutskottets vägnar:

G. SEDERHOLM.

Närvarande: se utlåtande nr 46.